

La incògnita Maragall

FERRAN REQUEJO

—Per què l’abstenció ha perjudicat més les formacions de dreta que no les d’esquerra en aquestes darreres eleccions?

—No, a veure... Iniciativa no és que n’hagi sortit afavorida. Pel que fa a Convergència, s’ha de distingir entre Barcelona i la resta. A Barcelona, realment han fet molt malament la campanya. Jo crec que s’han equivocat d’estratègia perquè han fet un discurs negatiu criticant els altres i, a més, sense una alternativa clara. Semblava que no tenien programes ni idees alternatives per oferir al ciutadà i el perfil de la candidatura ha quedat totalment desdibuixat. Podem dir que no hi havia cap element racional per votar-los. A la resta de Catalunya s’hauria d’analitzar cas per cas, perquè són dinàmiques molt concretes. No es pot dir que hi ha hagut un fracàs de CiU a tot Catalunya, tot i que no ha estat en absolut un èxit, però el que ha marcat molt ha estat el fracàs que han tingut a Barcelona.

—A què es pot atribuir aquest resultat?

—No estic d’acord que s’hagi castigat CiU pel fet d’haver pactat amb el PP. En tot cas, el que és greu per Convergència és haver pactat amb el PP i no haver-ne tret pràcticament res. El desplegament de la policia autonòmica és l’única carta de presentació específicament catalana. Després hi ha la contribució a l’euro, a l’estabilitat econòmica etc., però són criteris de política espanyola. Per tant, no és tant pel fet d’haver pactat sinó pel poc rendiment d’aquest pacte.

—Dels resultats se’n poden treure conseqüències de cara a les eleccions al Parlament de Catalunya?

—Jo crec que són resultats que no són extrapolables perquè cadascuna de les eleccions té una lògica diferent. Sobretot les municipals i les del Parlament són molt diferents. Només es pot dir una cosa molt genèrica, que és que determinats partits, sobretot els d’esquerra, tendeixen a un manteniment de la seva potència municipal i que hi ha hagut una erosió a Convergència. El que es pot preveure és el reforçament de l’expectativa de canvi, de la mà de Pasqual Maragall. Això dona, certament, un panorama més obert que fa uns mesos, però caldrà veure com omplen aquesta perspectiva de canvi, perquè de moment Maragall no ho ha fet. “El canvi” és una consigna buida. Com s’omple això, no només de grans projectes d’infraestructura sinó què es fa amb Catalunya respecte a Europa i respecte a Espanya? Què vol dir això del federalisme maragallà? Això no ho ha concretat mai i és una peça clau per aquestes eleccions.

—En tot cas, seria possible trencar la tradició que el PSC guanya les municipals i generals i CiU les autonòmiques?

—Jo fa mesos que crec que Maragall pot guanyar perquè, de fet, hi ha més votants socialistes que convergents a Catalunya. Quan els socialistes guanyen, ho fan amb un milió i mig de vots i CiU en treu com a màxim un milió tres-cents mil. Si es mobilitzen bé diferents sectors de l’electorat —aquest és el repte que té Ciutadans pel Canvi—, poden guanyar.

—A Maragall, què el beneficiaria més, una candidatura

Rafael Ribó, president d’Iniciativa per Catalunya.

unitària d’esquerres o un pacte postelectoral amb Iniciativa per Catalunya?

—Jo crec que un pacte postelectoral. Entre altres coses perquè crec que per als d’Iniciativa, un cop vistos els resultats de les municipals, seria un error diluir-se en una candidatura unitària. Seria posar les bases ja definitivament per a la seva desaparició. Així com ERC pot anar endavant i enrere, Iniciativa no. Quan perd un ajuntament ja no el recupera. Diluir-se en una candidatura unitària només tindria sentit si internament han decidit prèviament que es dissolen. Ara, si es vol mantenir el perfil d’Iniciativa, jo crec que han d’anar separats i amb un perfil propi. Han de trencar amb aquesta percepció que té l’electorat que és simplement l’ala esquerra dels socialistes. Amb això de l’“Esquerra verda” no n’hi ha prou. Haurien de donar un perfil molt més nacionalista i disputar un espai electoral a ERC.

—Esquerra Republicana també ha millorat, era previsible?

—Esquerra està davant una gran oportunitat de fer un salt endavant, perquè les autonòmiques són les que l’afavoreixen més. Més que les municipals i molt més que les generals. Però tampoc no ho tenen fàcil, perquè poden cometre grans errors en els pactes. Ja ho van fer als anys 80 amb Convergència i ho van pagar pràcticament durant una dècada. Si ara fessin el mateix amb els socialistes... és un error que no es poden permetre. A mi em sembla que per ells és bona aquesta equidistància entre els dos grans partits i tenir la possibilitat de poder fer acords concrets amb tothom.

Toni Cañis